

KARIN SALVALADO
U HLADNOM
SRCU

Preveo Aljoša Molnar

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2015.

*Mojoj deci,
Danijeli i Mateu*

*Poslednja uteha, mala, ali ne i hladna:
Srce je jedini pokvareni instrument koji radi.*

T. E. Kalem

PRVO POGLAVLJE

„Povredio ju je, krvari!“

S telefonom na uvu, Grejs se sklanja s meke svetlosti koja dopire kroz kuhinjske prozore i cela se naslanja na frižider izlepljen porodičnim slikama. Izvrnute ivice fotografija ispravljaju se pod pritiskom njenih leđa.

„Grejs Adams“, kaže u pucketavu tišinu, prstima uvijajući kabl telefona, „Samit roud 153.“

Grejs čeka dok joj vrhovi prstiju tamne, a puls bubnja u malim purpurnim oteklinama. Onako sićušna i krhka, davi se u moru svilenih talasastih šarana, koji plivaju po tri broja većem kimonu. Okruglo lice joj je bledo poput plitkog tanjira, a samo jedan beli pramen proseca ravnu crnu kosu. Između dva plitka udaha, kriomice proviruje kroz prozor, okreće se na sve strane, zapinjući nogama za rub kimona. Nervozno grize nokte, pretvarajući jedan u froncle sitnim belim zubima. Tanak krvav potočić curi iz izgrickane i sasušene zanoktice. Pritiska to mesto palcem, pokušavajući da zaustavi krvarenje.

„Da, na stazi iza moje kuće.“ Kao da je neko guši. Sa svakom rečju guta vazduh. „Videla sam ga“, govori, „videla sam ga kako to radi!“

„Samo pokušajte da ostanete mirni“, govori glas preko telefona. „Sigurni ste sve dok ste u kući.“

Grejs se povlači u senku pregradnog zidića, koji odvaja kuhinju od hodnika, i zastaje da zuri u mrak prema ulaznim vratima. Sigurnosni lanac nije namaknut.

Progovara šapatom: „Ne osećam se sigurnom.“

„Najvažnije je da ostanete pribrani. Pomoć stiže.“

Zatežući telefonski kabl, zakačuje staklenu policu s porcelanskim figurama, koje uz zveket padaju na gomilu jer ne stiže da ih pohvata

nesigurnim rukama. Pokušava da ih uspravi, ali samo obara još nekoliko, od kojih jedna čak pada na pod. Diže tu malenu balerinu i gleda je. Njena biserna ramena prekriva prašina.

Glas preko telefona postavlja joj neko pitanje i Grejs viri kroz kuhinjski prozor, kako joj je i rečeno. „Ne znam. Čini mi se. Više ga ne vidim.“

Bila je u spavaćoj sobi kad je primetila kako se nešto kreće između drveća. Šćućurila se između pretrpanog stola i prozora da bi bolje videla. Neka žena lagano je išla stazicom, šunjajući se kroz šumarak iza kuće. Grejs ju je gledala kako napreduje. Čak i iz daljine bilo je jasno da joj nije sasvim najbolje. Skoro je stigla do kapije na kraju bašte kad se pojavio i neki čovek. S razdaljine ne veće od tri metra, dočekala ga je kao starog prijatelja. Ali izraz njenog nepoznatog lica odjednom se promenio. Razmenili su nekoliko reči. Zinula je u nemom iznenađenju, molećivo ga gledajući. Kad je počela da uzmiče, povikala je Grejsino ime. Ne znajući šta da radi, Grejs se sagnula da je ne bi videli. Ubrzanim dahom zamaglila je prozore. Tek kad je dugačkim rukavom kimona obrisala okno, ugledala je nož u čovekovoju ruci. Skočio je na ženu i ona je posrnula držeći se za bok. Trčeći uz padinu, nestali su u bujnom rastinju, a svega nekoliko sekundi kasnije on je ostao sasvim sam. Ne menjajući korak, nestao je s druge strane uzvisine, dok mu je siluetu, što se udaljavala, opcrtavalo blede svetlo. Naslanjajući se na staklo vrhovima prstiju, Grejs je čekala, ali on se nije vratio.

Knedla joj se penje uz grlo i slušalica joj klizi iz prstiju. Pada na pod, i dok se kabl skuplja, slušalica puži po patosu poput glatkog kamena po vodi i konačno se zaustavlja ispod pulta. Grejs počinje da trči prema kupatilu, a kimono joj spada s belih ramena, otkrivajući crvenu spavaćicu. Ne mogavši da ostane na nogama, hvata se za klozetsku šolju obema rukama. Od bola u grudima oseća da će se raspolutiti na dva savršeno jednaka dela. Gorčina iz stomaka izliva se iz nje sve dok joj grlo ne postane sasvim istrugano, a stomak kao šuplja lopta. A ni ogledalo nije milosrdno. Oči su joj poput gnezda od isprepletenih ispucalih kapilara s bolešljivom plavičastom nijansom. Otvara slavinu, čeka da potekne vruća voda, prislanja mokri peškiri na lice. Jecajući, ruši se na pod kupatila dok telefon iz kuhinje i dalje

doziva njeno ime. Prvo veoma slabo, ali onda sve jače kako se Grejs usredsređuje na taj zvuk.

„Halo? Grejs!“; čuje se. „Jeste li dobro?“

Pruž a ruke i vuče telo, kao da se penje uz horizontalni zid postavljen tepihom. Ruke joj se tresu i slušalica joj opet ispada iz ruke. „Molim vas, požurite!“; izgovara čvrsto se uhvativši za naslon kauča i pridigavši se na noge. Ljulja se, sasvim prazna i napola luda. U sekundi ne može da se seti zašto je uopšte i zvala.

„Da, ostaću u kući.“ Nepopustljivo stiska slušalicu pobelesim zglobovima prstiju.

Ovo naselje na vrhu brda, gde živi s tetkom Elizabet, skoro je sasvim napušteno. Pre nego što je većina domova završena, investitori su bankrotirali. Betonski temelji polako su nestajali pod vijugavim lozama korova, a drvene konstrukcije stajale su poput ogoljenih rebara. Svake zime sve više krovova padalo je pod teškim snegom, a palikuće su uništavale ostalo. Ponekad bi se tu uselile i grupe beskućnika, ali nikad ne bi dugo ostajale. Predaleko je to od Kolijera, najbližeg grada. Zato pored ove njene imitacije tjudorskog zamka nema nijednog komšije kog bi mogla da pozove.

Naslonjena na pult zatrpan kuponima spojenim spajalicama i formularima medicinskog osiguranja, Grejs ponovo gleda kroz kuhinjske prozore. S druge strane zamandaljene gvozdene kapije i visokog baštenskog zida, šumovita strana deluje glatko pod sve oblačnijim nebom, a bezbojno drveće stoji poput stražara, ogoljeno i nemo u mirnom zimskom jutru.

S druge strane baštenskog zida šuma se proteže kilometrima pre nego što stigne do granice sa susednom zemljom. Grejs je jednom išla tamo s pokojnim tečom Arnoldom. Dok su koračali izolovanom stazicom, on je odjednom stao i rekao Grejs da stane tu. „Hajde“, rekao joj je okrenuvši se. „Pređi preko linije.“ Plašeći se da je u pitanju nekakav trik, oklevala je. Ali insistirao je, a ona je bila mlada i učinila je šta joj je naložio, čak podigavši nogu visoko kad joj je pokazao tačno mesto. Iscerio se i dočekao je u Kanadi. Pita se šta bi teča smislio sad, kad ona ima novo srce i može da pretrči čitav put do te nevidljive granice, samo ako hoće. Prošlo je svega mesec dana od transplantacije

i već se oseća jačom, ali nakon mnogo godina nesigurnosti, više ne veruje da će sve to potrajati.

Odlazi do zadnjih vrata i naslanja čelo na staklo.

Žena iz šume zna njeno ime.

Sve vreme telefon je doziva iz kuhinje i vraća u rano zimsko jutro. „Grejs, jeste li još tamo?“

Ona izgovara tiho *da* i zastaje da sluša.

„Pomoć će malo kasniti. Neki kamion je skliznuo s drumu na Putu 93. Ljudi će stići do vas čim budu mogli.“

Prelazi rukom po kimonu i zastaje kad kroz tanku postavu džepa napipava privezak s ključevima. Pažljivo spušta slušalicu na kuhinjski pult. Hladan vazduh uleće u kuću kad otvori francuska vrata. Ploče na zadnjem tremu su ledene za njena bosa stopala. Širi oči od ledenog šoka.

Zamišljajući nevidljive iglice koje joj se zabadaju u nožne prste, iskoračuje na nepokošen travnjak dok se dugački rub kimona vuče za njom poput puža. Na pola puta preko travnjaka, staje na neki kamenčić i grči se. Saginje se da ga podigne i sklapa šaku oko njega. Ravan je poput dlana.

Viri kroz kapiju i neko vreme gleda u pošumljenu stranu brda. Osim njenog disanja nema nikakvog drugog zvuka. Ni vetra, ni ptica. Ničega.

Drži šake na grudima, a prsti joj drhte, minijaturnim pokretima podražavajući pomamno lupanje srca. Dok prsti ubrzavaju taj drhtavi ritam, zabacuje glavu i otkriva vratne tetive napete do tačke pucanja. Seti se ženinih krikova i ustuknu prema kući. Okrećući se da se vrati, čuje neki tihi i očajni zvuk iz šume.

Stenjanje.

Gleda u tom pravcu. Negde na vrhu brda, ona žena leži u šipražju. Grejs želi da sve ovo zaboravi, ali u glavi i dalje čuje prigušeni odjek njenog glasa. Mora da sazna kako ta žena zna njeno ime. Vadi ključ iz džepa i gura ga u bravu kapije, grči se dok nepodmazane šarke žalostivo cijuču i škripe. Srce joj snažno tuče dok kreće u trk, ali noge joj se krive i popuštaju. Mora da stane svakih nekoliko koraka na strmini i osloni se dlanom na drvo.

Sluša. Hoće da bude sigurna da se čovek nije vratio.

Iznova kreće dok joj ledeni vazduh prži grlo. Jedva ima vremena da napuni pluća pre nego što je refleks natera da ponovo izdahne i udahne. Srce joj snažno pumpa. Nепrekidno privija šake na grudi uz izraz iznenađenja na licu. Nije navikla na ovo. Brdo je strmo, ali nastavlja da prati trag dok niske grane škljocaju na nju poput vučjih čeljusti.

Pronalazi ženu na maloj čistini. Ova zgrčeno leži na zemlji, jedne noge neprirodno savijene, a druge ispružene i bosc. Grejs se usredsređuje na odbačenu cipelu i borove iglice, koje u debelom sloju prekrivaju tlo šume, gledajući na sve strane oko žene. Ali ženine ruke se pružaju, klizave i tamne poput jegulja, posežu prema njoj i ponovo se povlače.

„Grejs!“, reče žena. „Pomozi mi!“

Grejs se smračuje pred očima. Vrta joj se u glavi od trčanja. Ne može jasno da razmišlja. Upiljivši se u ženine oči, pokušava da u njoj prepozna bilo kog, nekog kog je videla ranije. Ženi je šešir spao s glave i seda kosa leži joj sva zamršena, s upetljanim jesenjim lišćem i borovim iglicama. Previše je mršava. Koža joj prekriva kosti poput istopljenog voska, a blede usne uokviruju duboke brazde. Pramenovi sedih malja prekrivaju šiljatu bradu. Ali oči su živahne. Skaču po Grejsinom licu poput kolibrija koji skuplja nektar.

„Molim te, Grejs!“, reče žena.

Grejs okleva. Nije se setila da nešto ponese. Razmišlja o svom kimonu i gleda u nebo, znajući da će pasti sneg. Neizdrživo je hladno. Stopala su joj bosa, male šake joj se tresu. Pogledom prati ivicu strmine, tražeći čoveka s nožem. Razmišlja o tome da odvuče ženu do kuće, ali zna da su predaleko. Ne mogu da stignu. Grejs odvezuje pojas i malo more šarana u boji višnje spada s nje. Pritiska svilu uz ženine grudi i oseća kako se krv probija kroz tananu tkaninu. Tamni talas za nekoliko sekundi guta čitavo jato šarana.

Ženine reči su toliko slabe da nemaju težinu, plutaju kroz vazduh poput sivih moljaca. Ali Grejs ih sve sakuplja. Žena sklapa svoju priču u nešto što bi Grejs mogla da joj oprostí. Govori Grejs koliko žali što je toliko dugo bila odsutna. Pada u nesvest i Grejs je trese da je probudi.

Ona nemirnim očima iznenađeno gleda Grejs. „Tako si porasla.“ Dodiruje Grejsin obraz.

Grejs pritiska kimono jače na njene rane. Napor ju je sasvim iscrpeo. Ima previše rana na koje majka može da iskrvari.

„Ššš, mama.“ Grejs se okreće prema kući i napreže sluh, očekujući zvuk sirena, ali ništa ne čuje. „Odmori se sad. Pomoć stiže.“

Majka izvija glavu prema sve tamnijem nebu. „Znaš zašto sam otišla. Znaš zašto nisam smela da se vratim.“

„Nikad nisam shvatila.“

Nešto što zvuči kao smeh ote se iz majčinog grla. „Samo sam htela poslednji put da te vidim.“

Grejs se naginje bliže i govori joj glasnije: „Reci mi ko mi je otac.“

Majčine oči se sklapaju. „Moraš da se čuvaš. Još traže onaj novac.“

Grabi majku za ramena i govori glasno, koliko sme: „Ne razumem.“

Majčin glas se gubi i Grejs čuje samo šapat.

Majčin glas je nerazumljiv i Grejs gubi nadu.

Majčin glas iščezava i Grejs ostaje sama.

Hladnoća se spušta na Grejsine grudi poput kamena. Kleči, drži majčine šake jednu uz drugu, kao u zajedničkoj molitvi. Šuma kao da se steže, a nebo teško seda na nju, zastirući jutro plavičastim ogrtačem. Iz ovog njihovog šumskog gnezda, Grejs gleda prve pahuljice kako padaju, lenjo i sporo. Tope se na njenoj goljoj koži, ali zato svud oko nje poluraspalo lišće boje u belo. Grli majku držeći je u naručju i osećajući oštre kosti na mestima gde su se nekad nalazile obline. Majka koje se seća imala je crveno nakarminisana usta i tamne prstenove oko očiju, usađene u lice uokvireno tamnim uvojcima. Oko nje je uvek plutao oblačak duvanskog dima. Čuo se zveket viskija s ledom. Smeh je odzvanjao još dugo nakon što bi prostorija zapala u muk.

Grejs su usne ledene kao i vrhovi prstiju, i goli udovi, poput žica, vire joj ispod tanane crvene spavačice, ali ona ne drhti. Osim što su joj oči nemirne, leži savršeno nepomično, pribija se i traži toplinu tamo gde je više nema.

Zadnji deo kuće u podnožju brda počiva na zimom okovanoj poljani. Krupne pahulje padaju poput komadića bele plastike u snežnoj kugli, i ona kroz vlažne trepavice gleda pravo u kuhinju i trpezariju. Sva svetla su uključena. Kuća izgleda kao pozornica. Podiže pogled

i gleda pravo u prozor spavaće sobe. S mesta gde leži, Grejs ne može a da ne primeti taj zjapeći pogled što zuri ka spolja. Plafonsko svetlo nestalno zatreperi pre nego što se ugasi. Upiljeno zuri u zamračenu prostoriju, mučeći se da uoči prepoznatljive oblike, i trepće pospanim kopcima. Pored nje majka lagano gasne na hladnoj, hladnoj zemlji. Sve oko Grejs usporava do istog tempa kojim kuca majčino sve slabije srce.

Ambulantna kola uz cijuk prelaze poslednji deo prilaznog puta i usporavaju u falš noti. Nevidljiva vrata zatvoriše se uz tresak, a negde iza Grejs prhnu preplašena ptica. Senka jedne vrane pređe preko njih, kompaktna i crna, krilima lepršajući brže od njenog srca. S najviših grana doziva svoju vrstu, a pahulje prigušuju taj zov.

Grejs zamišlja da je toliko mala da potpuno nestaje. Pluta u ovu novu stvarnost dok konačno ne čuje povike ljudi koji trče uz strminu, njoj u pomoć. Kroz napola sklopljene oči vidi ih kako se kreću kroz drveće. U glavi je sazvala čitavu armiju ljudi, ali samo dvojica se penju uz brdo. Gaze kroz lišće i tek pali sneg, dubok do kolena. Izgledaju sitno i ranjivo sa svojim teškim torbama. Želi da ih dozove, ali glas joj ostaje zaleđen u grlu. Samo njihove radio-stanice, okačene za pojas, pucketaju i odaju znake života. Taj zvuk tera još vrana u let, prema ogoljenom drveću, koje im poput gubilišta visi iznad glava.

Bestelesni glas dispečera pita da li su već nešto pronašli i dva čoveka staju. Pogledima u širokom luku češljaju snegom zatrpani šumarak. Ali ništa ne vide. Grejs želi da se pomeri, ali prikovanom je drži mnogo više od hladnoće. Strah sad prijanja uz njenu kožu poput snega. Bledo grlo kao da joj je presečeno. Želi da podigne ruku i dodirne nevidljivu ranu, ali ruke se ne pomeraju. Ubija je sopstvena nemoć da nešto kaže. Još ptica počinje da grakće. Sumorno plavetnilo zime ističe im crne siluete. Gra-gra-gra – odjekuje kroz visoko drveće. Radio opet krči i ljudi staju kao ukopani kad konačno pronađu Grejs i njenu majku. Stariji bolničar je bliži, da je napravio još korak, nagazio bi na njih.

„Prokletstvo!“, govori dubokim glasom koji podseća na grmljavinu. Ide napred dok izgovara: „Ovo ne valja!“

Njegov partner iza njega petlja oko kaiša, pokušavajući da uzme radio, ali ne uspeva jer ne može da odvoji pogled od onoga što vidi. Kad ga konačno pronalazi, ruke mu se toliko tresu da jedva uspeva da pogodi dugmiće.

„Gde su, dođavola, panduri?“, urla u mikrofon. Očima strelja po zimskom pejzažu. „Ovde su dva tela, napolju... Prekrivena su snegom, za ime sveta... Ne, ja i Džared... Gde ste nam i rekli, samo morate da prođete kroz bočno dvorište.“

Džared skida rukavice i izvlači Grejsin zglob iz klupka dva tela. „Karson, diši malo. Ja ću proveriti da li dišu.“

Grejs oseća kako joj kapci trepere; radoznalost je tera da pogleda pravo u taj glas. Oseća poznato opipavanje pulsa na zglobu. Oseća koliko joj je zglob mlitav u njegovim golim šakama. Kolena mu pucketaju, a u dahu mu kolaju arome kafe, cigareta i alkohola.

Nežno je pljuska po obrazu i ona otvara oči od šoka. Lice mu lebdi preblizu. Počinje da paniči. Usne mu formiraju reči koje ne može da čuje jer joj usta široko zjape formirajući vrisak. Telo joj se izvija i ona počinje da se bacaka levo-desno, slušajući želju novog srca, koje u grudima pumpa poput zveri. Sva ta nova krv, koja joj juriša kroz vene, i više je nego što može da podnese. Ponovo želi da trči, da vidi kako joj se stopala kreću poput krila, ali on je opkoračuje, grabi joj oba žilava zgloba jednom rukom, a glavu spušta dole drugom. Konačno uspeva da ga čuje.

„Tu sam“, ponavlja Džared iznova i iznova, a onda i konačno: „Sad si sigurna.“

Sve što Grejs drži u jednom komadu odmotava se poput klupka i ona se opušta pod Džaredovom težinom.

Njegov partner Karson kleči pored majke. Torbica za prvu pomoć mu je otvorena, leži prevrnutu u snegu, sadržaj se prosuo. Pucka hirurškim rukavicama i zubima cepa plastično pakovanje šprica.

Sve čega se Grejs seća jeste krv. Pokušaj da zaustavi krvarenje bio je kao pokušaj da zaustavi dolazak zime. Govori šapatom dok joj zubi cvokoću, jedva održava lice mirnim. „Hoće li biti dobro?“

Džared sedi u snegu pored nje i hvata dah, kao da borba s njenih četrdeset pet kilograma mesa i nedavno sraslih kostiju predstavlja

neki problem za čoveka njegove veličine. „Činimo sve što možemo.“ Kad se ponovo okrene ka njoj, na licu mu se vidi briga.

Grejsina spavaćica klizi s tela, ali dok prstima povlači čipkane bretele, Džaredove ruke ponovo se nađoše na njenim šakama, sprečivši ja da to i dalje čini, sačuvavši joj dostojanstvo. Iz radoznalosti, on skoro pruža ruku i dodiruje mesto gde se nalazi ožiljak, ali povlači se u poslednjem trenutku.

Posramljen, Džared skida sa sebe teški zimski kaput i prebacuje ga preko nje. Ne može više da je gleda pravo u oči. „Sad moraš da miruješ.“

Grejs zna šta je Džared video, za čim je skoro posegnuo i šta je skoro dodirnuo. Dugački neravni ožiljak liči na nazubljenu liniju koja se spušta niz grudnu kost. Liči na sveže meso, jer još nije sasvim zarastao. „Tako mi je hladno“, kaže ona, po prvi put ugledavši svoje krvave ruke. Lepljive su. Drži ispred sebe ispružene prste i zuri u njih.

Glas mu je ponovo ozbiljan: „Bolje da te onda prvo utoplimo.“

Grejs je toliko sitna da joj njegov kaput seže skoro do kolena. Otvorivši torbu, Džared iz nje vadi srebrnasti prekrivač i odmotava ga. Podiže je i spušta na jedan kraj, a onda joj umotava noge u foliju. Kao da se naknadno toga setio, skida štrikanu kapu i stavlja joj je na glavu preko ušiju.

Gleda je u oči. „Bićeš dobro. Samo pokušaj da ostaneš mirna. Moram da se pobrinem za tvoju prijateljicu.“

Grejs ječi, snažno gutajući vazduh kao da ne može da se nadiše. „Nije mi to prijateljica. To mi je majka.“

Izraz lica mu je drugačiji kad je ponovo pogleda preko ramena. Deluje zbunjeno. Zariva prste u crnu kosu. „Tvoja majka?“

Grejs tone u kaput i skreće pogled. Smeje se od nervoze. „Nije je bilo toliko dugo da je nisam prepoznala. Nisam prepoznala rođenu majku.“

Vlažni obrazi su joj rumeni od stida. On pruža ruku, šakom joj opipava čelo, verovatno misleći da je u groznici. Naslanja se na njegovu šaku i izvija vrat poput mačeta.

„Učinićemo sve što možemo“, obećava on. „Samo budi mirna.“

Grejs sedi u zaleđenom žbunju i drhti dok ih gleda kako rade. Glasovi su im uzbuđeni, pokreti užurbani. Vidi svoj kimono odbačen u stranu, napola zakopan u svež sneg. Potpuno se koncentriše na njega.

Upropašćen je, izgleda kao gomila sveže krvi i svile. Pritisnula ga je na rane od noža, ali to nije moglo da zaustavi krvarenje. Vrh brda je nestao pod debelim snežnim velom. Pomno gleda mračna debla drveća i pokušava da raspozna oblike.

Još glasova. I povika. Tu su neka nosila i brujanje elise helikoptera. Zvuči kao da armija koju je zamišljala konačno nadire kroz drveće. Ponovo gleda majku i zna da su zakasnili. Sklupčava se, previše lako pala u san i ponovo iščezava u snovima.

DRUGO POGLAVLJE

Detektivka Mejsi Grili odstupi od pulta na klizalištu i široko raširi ruke. „Ne, zaista? Izgledam li ti kao da želim da iznajmim klizaljke?“ Teški zimski kaput joj je sasvim otkopčan i otkriva stomak dobroano odmakao u treće tromesečje trudnoće. Spušta šake na malu podlogu naraslu ispod rebara i mršti se. Nešto u vezi s mladićem pred njom posebno je nervira. Shvata da je u pitanju njegova mladost, koju očigledno upropašćuje.

Verovatno misleći da se doklizala na klizaljkaama s parkinga, mladić pomera svoju dugu kosu u stranu i naginje se napred da joj pogleda stopala. „Pa, ako želite da se klizate, to je onda obavezno?“

„Ma nije to u pitanju.“

„Pa želite li da se klizate ili ne?“

„Neeeee!“, reče ona skinuvši ružičastu štrikanu kapu. Jarkocrvena kosa oivičava joj uglasto lice, a osim usklađene nijanse karmina nema na sebi nikakvu drugu šminku. Podiže fino oblikovanu obrvu i pokazuje značku državne policije. „Kao što sam rekla, sastajem se s kolegom. Ne želim da klizam.“

„Ah da, rekli ste to.“ Okrenuo se da pritisne dugme i otključa pregradu.

Ali Mejsi se ne pomera. Drži značku uperenu u njegovo lice i očima pokušava da ostvari kontakt s njim. Naginje se napred kad ukrštaju poglede. „Jesi li ti drogiran ili si uvek ovako glup?“

Stoji omlitavelih usta i nepomičan, nasmešivši se tek kad je video da mu namiguje. „Glup, valjda.“ Smeje se konačno primetivši njeno stanje. „Pa vi ste trudni! Nikako ne biste smeli na led!“

„Čestitam!“ kaže ona, spušta značku i prolazi kroz pregradu. „Zasluzio si da pređeš u prvu klupu.“

Njen šef Rej Dejvidson pauzu za ručak provodi igrajući hokej. To vreme je sveto i niko, čak ni njegova žena, ne usuđuje se da ga tad uznemirava. S kapom u ruci, Mejsi korača duž visokog zida od pleksiglasa, koji razdvaja led od gledalaca, idući ka kafetu gde joj je rekao da će na miru porazgovarati. U kancelariji su već na miru popričali pored aparata za kafu, kad joj je i predložio da se nađu ovde. Zašto joj tada i tamo nije saopštio to što je želeo, zasad ostaje misterija. Mejsi vraća kapu na glavu. U ledenoj dvorani je podjednako hladno kao i napolju. Grad Helena počiva pod svežim pokrovom belog nanosa. U vazduhu se oseća neka svežina koja joj uvek podigne raspoloženje.

Grupa hokejaša udara u zid pored nje i Rejevo lice pojavljuje se pritisnuto o pregradu. Nos mu je spljeskan, a nozdrve izvrnute nagore poput svinjske njuške. Ceri se kao potpuni idiot, pokazujući crveni štitnik za zube.

Mejsi nastavlja da korača, a Rej je prati, klizajući se sporo i nezgrapno. Sa skoro dva metra visine, s klizaljicama i štitnicima, čini da Mejsi izgleda kao patuljak. Izašavši s leda, skida rukavice i kacigu. Crna kosa mu je mokra i zalepljena za čelo. Gura je u stranu prstima i osvrće se tražeći svoju sportsku torbu. „Hvala ti još jednom što si došla“, reče, nisko se sagnuvši da stavi štitnike za klizaljke.

Ona pokazuje prema praznim stolovima u mirnijem delu kafea. „Poruči nam nešto za jelo. Ja moram do toaleta.“

Pridružuje mu se za stolom, gde je čeka zelena salata. Baca pogled na Rejev hamburger i pomfrit i prezrivo ih gleda. Zna da ne sme da se kači s njom kad je gladna. „Šta je ovo?“, izgovara ona, uzevši jedan krompirić i umočivši ga u kečap.

„To je salata. Zdrava je.“

„To vidim.“ Menja tanjire. „Sad je to tvoja zdrava salata.“

Rej se od srca smeje dok naručuje još jedan hamburger od devojke za pultom. Prebira po Mejsinom pomfritu dok čeka svoju porciju. Oboje potpuno ignorišu salatu.

„O čemu se radi, Reje?“ Mejsi baca pogled prema ledu, gde je njegov tim nastavio trening.

On briše puna usta uglom salvete i pruža ruku iza leđa da potraži nešto u sportskoj torbi. Ne rekavši ni reč, spušta između njih fasciklu i klizi prstom ispod ispisanog imena.

Mejsi slegnu ramenima. „Arnold Lam je mrtav.“

„A od jutros i njegova svastika Lijen Adams.“ Diže fasciklu i prelistava preliminarni izveštaj šerifove kancelarije iz Kolijera, pruživši ga na kraju Mejsi.

Ona pogledom preleće najosnovnije informacije. „Lijen Adams se konačno pojavila.“

„I odmah je ubijena.“

Mejsi prinese pesnicu ustima da sakrije zevanje. „Ovde piše da je njena kćerka možda videla ubicu.“

„Isto tako pominje se i bebi-dol spavaćica, buket ruža pronađen u kanti za đubre i tragovi na kompromitovanom mestu zločina. Bolničari su prekasno stigli da spasu Lijen, ali su ipak stigli pre pandura. Hoću da ispitam bolničare i Grejs Adams pre nego što se šerifova kancelarija iz Kolijera umeša i sve zajebe.“

„Reje, do porodiljskog su mi ostale tri sedmice.“

„Tačnije četiri. Proverio sam.“

„Stvarno nisam u stanju da se vucaram po čitavoj državi.“

„To je dva sata vožnje odavde. Teško da je to vucaranje. A osim mene, ti si jedina koja je radila na prvobitnom slučaju.“

„Prošlo je jedanaest godina. Svako može da pročita taj dosije.“ Prepričava čitav slučaj između dva zalogaja, budući pomfritom vazduh dok iznosi činjenice. „Tela četiri istočnoevropske devojke bačena su u blizini jednog izletišta pored puta. Doušnik je upro prstom u auto-prevozno preduzeće Arnolda Lama. Mi ga istražujemo. Volšebni požar guta vozačevu popisnu listu. Zagonetni kvar kočnica uklanja našeg doušnika. Ubrzo nakon toga, Lijen Adams je zbog prebrze vožnje